Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

4 Temmuz 2014
Sayı: 193

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Paşabahçe patronları, sadece kendi işçilerine karşı değil, tüm işçilere karşı sınıf mücadelesi yürütüyor!

Paşabahçe fabrikalarında çalışan 5 bin 800 işçinin grevi sekizinci günde Bakanlar Kurulu tarafından "genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu nitelikte" olduğu gerekçesiyle 60 gün süreyle ertelendi. Eğer sendikanın başvurduğu mahkemeden bu kararın uygulanmasının durdurulması yönünde karar çıkmazsa, aslında grev yasaklanmış oluyor. 12 Eylül askeri darbesini yargılayıp mahkum ettiğini iddia eden hükumet, işçilerin kararlı ve aktif grevi karşısında, darbenin yasakçı kanunlarını işçi haklarını yasaklamak için kullanmakta bir sorun görmüyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Hükumetin kararına karşı işçiler, fabrikaların olduğu Lüleburgaz, Yenişehir, Gebze, Eskişehir'deki AKP binaları önüne protesto yürüyüşü yaptı.

Şişecam'da daha önce de 2001 ve 2003′teki grevler, "milli güvenliği bozucu", 2004′teki grev ise "genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu" gerekçesiyle Bakanlar Kurulu kararıyla ertelenmişti.

Patronlar, işçi sınıfının hak kazanacağı ve örnek olacağı etkili grev yapmasına tahammül edemiyor. Önlenemeyen grevler, hükumet devreye sokularak ya erteleniyor ya da kırılıyor. AKP döneminde, Türk Telecom grevi, TEKEL işçilerinin mücadelesi dışında etkili bir grev uygulanamadı. Cam ve lastik iş kolundaki büyük ve etkili grevler ertelendi veya Çaykur ve THY grevlerindeki gibi bin bir kanunsuzluk ve baskıyla etkisiz hale getirildi.

Grev, Paşabahçe'ye bağlı hem şişe camı hem de araba camı üreten fabrikaları kapsıyor; otomotiv sanayinin büyük patronlarını da etkiliyor. Bu nedenle etkili ve işçi sınıfı için kazanılan, örnek bir grev olacaktı. Çünkü Paşabahçe işçileri hem grev hem de hak mücadelelerinde deneyimli. Bu nedenle patronlar, işçilere zam vermedikleri gibi hükumet düzeyinde grev hakkına saldırdı.

Paşabahçe işçilerinin uzun bir mücadele tarihi var: En son, iki yıl önce İstanbul'da kapatılan paketleme fabrikasının 400 işçisi, işlerini korumak için aileleriyle, mücadele etmiş ve çalışmak isteyen 290 işçi Türkiye genelindeki Şişecam fabrikalarında mevcut ücret ve sosyal haklarıyla; sözleşmeli çalışanlar da mevcut ücret ve sosyal haklarıyla birlikte Eskişehir'deki fabrikada çalışma hakkını kazanmıştı.

Daha önce 1991'de 589 işçi işten atılmış başta İstanbul'daki fabrikada olmak üzere tüm fabrikalardaki mücadele sonrasında, tüm işçiler iş güvencelerini korumuştu. Daha öncesinde 1989-200 yılları arasında 7 grev yapıldı. Kristal-İş sendikasının kendisi de 1966 yılında yapılan büyük bir grev mücadelesinden doğdu.

Greve götüren anlaşmazlık; ücret zammı, düşük ücretli çalışanlar için iyileştirme zammı, işe giriş ücreti ve bazı maddi haklar ile iş güvencesi ve kazanılmış haklara ilişkin iki maddede üzerine yani en temel sorunlarda. Sendika, ortalama %23.12 ücret zammı istiyor. %17.79 zam öneren Paşabahçe yönetimi bu talebi yüksek ve "kabul edilemez" buluyor!

Cam iş kolunda ortalama saat ücreti, 9.24 lira, aylık brüt 2.079 lira net 1.500 lira civarında. İşe yeni giren işçi ise asgari ücret (net 846 lira) ya da onun biraz üzerinde ücret alıyor. Aynı işi yapan işçiler arasında iki hatta üç katı ücret farkı var ve işçiler haklı olarak bu farkın kapanmasını istiyor. Patronlar ise genel ücreti düşürmek için sözleşmeyi imzalamıyor. Çünkü işçinin talebi olan düşük ücretin iyileştirilmesini ve de "eşit işe eşit ücret" uygulanmasına yönelik bir düzenleme olan "ilk giriş ücretini" kabul etmiyor.

Paşabahçe patronları, iş güvencesini de yok etmek istiyor. Böylece hem ücretleri aşağı çekmeyi hem de mücadele deneyimi olan işçilerden kurtulmayı hedefliyor. Tüm bunlar, patronların çok açık bir "sınıf mücadelesi" yürüttüğünü gösteriyor. Sorun sadece kendi işçilerine zam vermek değil, başarılı bir grevin tüm diğer sözleşmelere hatta sendikasız iş yerlerinde çalışan işçilere örnek olmasıdır. Üstelik kendi iktidarlarını sarsılmaz hissederken öte yanda ekonomik durumun iyiye gitmediği bir ortamda, bunu hiç istemiyorlar.

Patronların, hükumeti, yasaları, polisi yani ellerindeki tüm gücü kullanarak, işçilere karşı yürüttüğü sınıf mücadelesi, sadece bir iş yerindeki mücadele ile geriletilemez. Mücadele önümüzdeki günlerde daha da sertleşecek. Hazırlık yapmanın zamanıdır. (04.07.2014)

Recep Tayyip Erdoğan: **Kahramanlıktan cellatlığa!**

Çok değil birkaç yıl önce İsrail başkonsolosunu ülkeden kovan, toplantılarda Arap ulusların avukatlığına soyunan Recep Tayyip Erdoğan, şimdi bölgedeki halkların en büyük belası haline geldi. Peki ne değişti de böyle oldu?

Avrupa ve Amerika'nın ekonomik krizlerle boğuştuğu geçtiğimiz son 10 yılda, Batılı büyük patronlar yeni yatırım alanı olarak Ortadoğu ve Arap halklarının yaşadığı Kuzey Afrika'ya yöneldi. Hâlihazırda petrol ve madenler üzerinden zaten kendilerinin sömürgesi olan bu ülkelerde aynı anda alışveriş merkezleri ve "lüks" binalar inşa etmeye ve yeni bir tüketim kültürü oluşturmaya başladılar.

Örneğin Nokia'nın yaptığı bir araştırmaya göre bu bölgede 300 milyondan fazla kişi cep telefonu kullanmıyordu. Bu Nokia ve onun gibi birçok cep telefonu şirketi için büyük bir pazar demekti. Bölgeye yapılan yatırımlar, alışveriş merkezleri aynı anda pazarları da genişletecekti. Recep Tayyip Erdoğan'ın eşbaşkanı olduğunu söylediği Büyük Ortadoğu Projesi'nin temel ekonomik ilerleyişi buydu.

Türkiye konumu gereği bu yatırımların geçiş noktası oldu. Ayrıca, Arap ülkelerindeki ekonomik ilişkilerin gelişmesinde, çeşitli nedenlerle birçok batılı patron işlerini Türkiye üzerinden yürüttü. 2009'da bütün dünya ekonomik krizle sarsılırken, "bizi teğet" geçmesinin sebeplerinden biri buydu. Bal tutan parmağını yalar misali, Türkiye de bu yatırımlardan payını aldı. Öyle ki; Türk inşaat şirketleri 102 ülkede yatırım yapmaya başladı. İşte bu dönemlerde Recep Tayyip Erdoğan, bu ülkelerle ilişkilerini iyi tutarak ekonomik bağı koparmamak adına birçok hamle yaptı ve bu ülke halkları tarafından da kahraman ilan edildi.

Ancak, yatırımlar artınca pazar küçülmeye, rekabet büyümeye başlayınca, batılı büyük patronların hızlıca vurgun yapma hevesi, bölgede zaten yüksek olan ekonomik eşitsizliği daha da gergin hale getirmeye başladı ve bu da bölgede açlık isyanlarının çıkmasına neden oldu.

İsyanlara rağmen, pastadan daha fazla pay alabilmek için birçok ülkenin sermayedarları, kendi çıkarları doğrultusunda bölgede gerginlikleri artırdı ve pasta iyice küçüldü. Bu küçülmeden, başbakana yakın olan ve ona güvenerek bölgeye çok büyük yatırımlar yapan patronlar da payını aldı.

Resmi bir rakam olmasa da şu an 500'den fazla Türk firması zarar etti. Tabi böyle olunca Arap ve Müslüman halklarının kahramanı Recep Tayyip Erdoğan, bölgede çıkarı kalmadığından olsa gerek bu gömleğini değiştirdi. Şimdi patronların bölgedeki çıkarları çin geçen yüzyılın batılı siyasetçileri gibi zalim, tarafgir, savaşı körükleyen bir tutuma yöneldi.

Ortadoğu ve Afrika ülkeleriyle "iyi" ilişkiler kuran Türkiye'den, "ezilen halkların sözcüsü Erdoğan'dan" silah satan, bombalamaya destek veren, vatandaşları kaçırılan, öldürülen "istenmeyen" olmaya gelindi.

Türkiye'nin güneyindeki neredeyse tüm ülkelerde iktidar için çekişen guruplar kendi halkları dahil önlerine çıkanı katlediyor. Bu ortamda hükumetin tavrı, katledilen, ezilen kitleleri değil, kendi çıkarlarını yürüteceği şu veya bu tarafı, çeteyi desteklemektir.

Kamplarda ve şehirlerde yaşam mücadelesi veren Suriyelilerin, IŞID katliamından kaçan Iraklıların, Avrupa'a gitmeye çalışırken Akdeniz'de boğulan Afrikalıların ve benzer zorluklar yaşayan bir çok halkın bu durumunda Türk patronların ve onların emriyle hareket eden hükumetin sorumluluğu var!

Erdoğan, nasıl patronların daha fazla kâr edebilmesi için Arap halklarının avukatlığına soyunduysa bugün yine onların kârı için bölgede savaşı körüklüyor. Ne onun avukatlığının, ne de savaşının bize bir faydası var. Bunca ayak oyunu küçük bir azınlığın, kitleleri sömürerek varlık içinde yaşayabilmesi için yapılıyor. Oysa dünyadaki üretim, herkese yetecek miktarda, yeter ki eşit dağılsın. (01.07.2014)

Soma işçilerine karşı patron-hükumet-sendika işbirliği!

Soma Holding patronu katliamın ardından, şirkete ait diğer iki ocakta çalışan işçilere ocağa inmeleri için baskı yaptı. İşçilerin tepkisi büyüyünce Çalışma Bakanlığı iş güvenliği olmadığını söyleyerek ocakları kapattı. Ancak yine kabağı işçilerin başında patlatmak isteyen patronlar, bu sefer işçilerin ücretlerini ödemedi.

Bunun üzerine iyice sabırları taşan işçiler, önce Kaymakamlık önünde eylem yaptı, ardından sendikanın sessizliğine isyan ederek Türk Maden-İş bölge şubesini bastı. Yatağan termik santral işçilerinin de destek verdiği eylem sonunda sendika şube yönetimi hem yönetimden hem de üyelikten istifa etti. Kaymakam, yasal süre içinde ücretlerin ödeneceği garantisini verse de işçiler, 22 Haziran'da, çevre illerden gelen işçilerin de katılımıyla binlerce kişinin katıldığı "İş Cinayetlerine ve Özelleştirmeye Karşı" miting düzenledi. Miting sırasında işçiler, korumalar eşliğinde kürsüye çıkmaya çalışan sendika bürokratlarını engelledi ve net bir şekilde taşeron ve benzeri kölelik sistemlerine karşı olduklarını dile getirdi.

Şimdi hükumet işçilerin taleplerini bahane ederek, torba yasayla, patronlara daha iyi hizmet etmenin planlarını yapıyor. Önce 60 madde olan torba yasa, madencilere çeşitli haklar verilmesi ve taşeron sisteminin düzenlenmesi bahanesiyle 136 maddeye çıktı.

Tam olarak ne gibi bir iyileşme olacağını ise kimse bilmiyor. Kimi asıl işi yapan taşeron işçi kadroya alınacak diyor, kimi asıl iş de taşerona verilecek diyor. Ancak katliamın ardından, 6 saat çalışma, yılda 6 maaş ikramiye, 2 bin lira maaş gibi verilen sözlerden artık bahseden kalmadı. Üstelik, katliamın esas nedeni olan yetersiz iş güvenliği kuralları ve bunların bile hiçe sayılması konularında hiçbir değişiklik olmadığı gibi, konuşulmuyor bile. Oysa, soruşturma sonucunda, işçilerin sıcaktan ve karbonmonoksit gazından günlerce önce etkilenmeye başladığı, uyarı sensörlerinin yönetim tarafından defalarca kapatıldığı ortaya çıktı.

Yasada tüp bebekten, vergi affına, belediye ve üniversite arazilerinin devredilebilirliğine kadar birbirinden farklı birçok madde var. Yani, hükumetin derdinin maden ve taşeron işçilerden çok, patronun en az zararla işin içinden çıkması için göz boyamak olduğu açık.

Kısa süre içinde, Soma'daki işçiler, patronun ve onun kuklası hükumetin bunca ayak oyununa rağmen, kararlı mücadeleleriyle birçok kez geri adım attırdı ve attırmaya da devam edeceğe benziyor. Bizler de aynı kararlılıkla mücadele etmeli ve taleplerimizi aynı kararlılıkla ortaya koymalıyız. (01.07.2014)

Erdoğan'ın Merkez Bankası ile faiz kavgası

Son haftalarda Erdoğan ısrarla, Merkez Bankası'nın diğer büyük ülkelerde olduğu gibi faiz oranını % 1 ve hatta %0 indirmesi için açıkça baskı yapıyor. Anlatılan masalların ötesinde esas neden; enflasyonun yükseldiği, ücretlerin yerinde saydığı bu günlerde son derece şişmiş olan konut balonunun patlama tehlikesi ve birkaç milyon kişinin konut borçları dahil diğer borçlarını bu faiz oranlarıyla ödeyemez konumuna düşmesi. Bu durum AKP için, özellikle bu seçim ortasında bir felaket olur.

AKP hükumeti, kitlelerin çıkarlarını savunduğunu, kapitalistlere karşı olduğunu söylemese de kelime oyunlarıyla, faiz lobisine karşı olup yoksulun yanında yer aldıkları masalını yutturmaya çalışıyor. Örneğin Erdoğan, MÜSİAD'ın iftar yemeğinde yaptığı konuşmada; "birilerinin tavsiyeleriyle biz ülkemizi ayağa kaldıramıyoruz. Ve biz sadece faiz lobisine hizmet eden bir iktidar değiliz. Onlar bizi beğenmez. Bunlar tüketim ekonomisinin düşmanları. İç piyasayı hareketli tutmadan bir şey yapamazsınız. İstikrar içeride başlıyor. Faiz düşmüyorsa, faiz lobisi mutlu" dedi.

Büyük ülke devlet ve hükumetlerinin tamamen tıkanan ve insanlığı uçuruma doğru sürükleyen kapitalist ekonomiyi canlandırmak amacıyla, "Merkez Bankası bağımsızdır" masalını bir tarafa bırakarak, müdahale edip Merkez Bankası faiz oranlarını %0-1 sevilerine kadar indirdiler ve bu siyaset sermaye çevreleri için yapıldı, onlara yarıyor.

Erdoğan'ın "Merkez Bankası bağımsızdır ve bildiğini uygular ama yanlış yapıyor" lafları samimi değil. Bütün Merkez Bankaları, kapitalist sınıfın çıkarlarına hizmet eder ve ona bağımlı. Eğer bir bağımsızlığı varsa; işçi sınıfı ve yoksullardan bağımsızdır. Türkiye'de son yaşananların biraz farklı olmasının nedeni; sermaye sınıfının TÜSAİD ve Fetullahçı TÜZKON ve diğer yanda MÜSAİD diye bölünüp çıkar kavga sürdürmesidir.

Faiz indirimi kavgası da bu temellerde. Faiz oranının indirilmesi veya indirilmemesi emekçi ve yoksulların hakları için olduğuna inanmak saflıktır: Emekçileri seven ve sevmeyen patronlar hikayesine inanmak gibi! (02.07.2014)

Fabrikalardan... İş yerlerinden

Gıda

İş kazaları artarak devam ediyor

Yeni fabrikada gün geçmiyor ki kaza haberi gelmesin. Ay sonuna doğru, aynı günde 3 iş kazası birden oldu. Bunlardan ikisi hafif, biri ağır. Neyse ki bu kez uzuv kaybı veya ölüm yok ama ileride olmayacağı anlamına gelmez. Böyle giderse onlar da çokça yaşanacağa benzer.

Ay içerisinde zaten fabrikaların denetimi vardı. Ayrıca yönetim olarak da ek denetleme yapılarak fotoğrafları bütün panolara asılmakla kalmadı bir de her bölüme elden dağıtıldı. Yılbaşında yapılan eğitim toplantısında iş güvenliği mühendisleri "gerekirse sizleri güvensiz çalıştıran yöneticileri bize söyleyebilirsiniz" demişlerdi. Nasıl söyleyebiliriz ki? Fabrikada çalışanların yarısı İŞKUR tarafından gönderilen ve performanslarına göre 6 ay sonunda kadro yapılacakları vaadiyle çalıştırılan işçiler. Şef ve müdürler de kadrolu ve deneme yapılan işiler arasındaki ayrımı körüklüyorlar. Ufak jestlerle veya açıktan açığa kendilerine bağlamaya çalışıyorlar. İş böyle olunca işçiler birbirleriyle yarışıyor ve ben yapabiliyorsam sen de yapacaksın gibisinden birbirlerini zorluyorlar. Sonuç iş kazası.

Bütün bu durumun bize gösterdiği bir şey var; o da işçiler bir sendikada örgütlü olsalar da sorunlarını gidermek için sadece ve sadece kendi öz örgütlülüklerini yaratmadıkları sürece daha çok badire atlatacakları. İşçilerin öz örgütlülüğü ise fabrika komiteleridir. (Bir işçi)

Toplantılar haftada iki güne çıktı!

Patron, müdür ve şefler, haftada iki gün toplantı yapıyor. Nedeni ise daha çok kâr için işçiyi daha çok çalıştırmak.

Tek düşünceleri, işçinin sırtından ne kadar kâr edecekleri. Ne kadar ettikleri de açıkça ortada. Yeni başlayan bir işçi 900 lira ücret alıyor. Şefler ve benzerleri 2-2.500 alıyor ama bankaya yatırılan; asgari ücret, kalanı elden veriliyor.

Patron, vergiden çalıyor, SGK'dan çalıyor ve işçiye ödenmesi gereken tazminattan çalıyor. Tüm bunlarla doymadığı için 3-10 yıldır çalışan herkese giriş-çıkış yapmaya çalışıyor.

İdarenin dağıttığı kağıtları imzalamamız için 3 aydır baskı yapılıyor. Birlik olup imzalamadık, gerekirse işi durduralım dedik. Müdür, son hamlesini yaptı, işçileri şeften başlayarak tek tek çağırdı. Şef gitti, imzaladı, ben ikna oldum diyerek arkadaşlarını harcadı. Onun ardından iki arkadaş daha imzaladı ve işten çıkarıldı. 7 senelik işçiye sadece 7 bin lira tazminat ödendi.

Çıkış kağıtlarını imzalamamalıyız, imzalasak bile davacı olmalıyız. Yoksa zaten kârda olan patronun kârı, hakkımıza el koyduğundan daha da katlanıyor. İşçiler böyle örgütsüz olduğu sürece patronlar bunu hep yapıyor. Bu duruma düşmemenin tek yolu birlik olmak. Tek tek harcanmayalım, ne yaparsak birlikte yapmalıyız. (Bir işçi)

İletişim

İş güvencemiz yok

İstanbul Avrupa yakası ihalesi nihayet sonuçlandı; İstanbul Avrupa yakası ve Edirne'ye kadar olan bütün bölgeler tek bir firmaya verildi. Yeni ihale ile Telekom kârını yükseltmek için önceki şartnamedeki, yapılan iş üzerinden şirkete ücret ödeme uygulamasını değiştirerek, çalışan ekip sayısına göre ödeme yapma şartını getirdi.

Bu yöntemde kısaca söylenmek istenen şu: "İşçiyi istediğin gibi kullan ben sana söz verdiğim parayı her ay öderim." Bu durumda şirketin kâr etmesi için en kolay ve işine gelen yöntem her zamanki gibi çok iş az ücret olacak. Şimdilik buna gelmeden işçiler; ihaleyi kazanan firma bizimle çalışmak ister mi, ücretimiz ne kadar olacak, eski firmadan alacaklarımız zamanında ödenecek mi, diye soruyor.

Telekomünikasyonda çalışan yaklaşık 2.000 işçi kafasında soru işaretleri ile yeni firmayı bekliyor. Patronlar kârlı bir yatırımdan başka hiçbir şey düşünmediği için biz işçiler güvencesiz bırakılıyoruz. Merak ediyorum, acaba ihalede hangi iş karşılığında ne kadar para ödeneceğinin yanında, çalışanların durumları hakkında tek bir konuşma olmuş mudur?

Tüm bu soruların ve şüphelerin çözümü emekçilerin bilinçlenmesi ile mümkün olacak. Firmalar değişse de patron yine patron, işçi ise yine işçi. Her daim hatırlamalıyız. Dünya, biz emekçilerin ellerinde. Gerektiği noktada gücümüzü kullanmalı, tüm emekçileri ait olduğu sınıfa hizmet etmeye çağırmalıyız. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Cumhurbaşkanını halk seçecekmiş!

Başbakan, büyük bir törenle cumhurbaşkanı adaylığını açıklayarak, seçime kadar bu konunun gündemde tutulacağının açıklamasını da yapmış oldu.

Gösterişli laflara rağmen cumhurbaşkanı seçimi, siyasi ve ekonomik düzende ne söylendiği kadar önemli ne de yeni.

Yapılan reklamın aksine, halk tarafından seçilen ilk cumhurbaşkanı, geçtiğimiz günlerde “darbecilikten” ceza alan Kenan Evren'dir. 1980 darbesi döneminde, generallerin hazırlattığı anayasaya göre, halkoyunda kabul edilirse hem sivil yönetime geçilecek hem de Evren cumhurbaşkanı olacaktı. Halk oylamasından %97 evet çıktı. Çünkü toplum, generallerin baskıcı yönetiminden bıkmıştı. Onlardan kurtulmak, biraz nefes almak için hem anayasaya hem de darbeci generale evet dedi.

Bugün Erdoğan, aynı anayasanın, baskıcı maddelerine dayanıyor, onları kullanacak.

Üstelik, seçimin kendisi de demokratik değil. İsteyen herkes aday olamıyor, 40 yaşını geçmek, üniversite mezunu olmak gibi kısıtlamalar var. Ancak bunların da ötesinde, aday olabilmek için, adayın kendisi dışında en az 20 milletvekilinin imzası gerekiyor. Böylece, zaten iktidarda olan ayrıcalıklı ve siyasi çevrelerin dışında birinin adaylığının bile önü kapalı.

Erdoğan, bunu çok iyi kullandı. Kendisi için tüm milletvekillerine boş dilekçeyi imzalattı. Böylece Gül'ün önünü de kapattı. İmzalarının üzerine kimin isminin yazılacağını sormayan milletvekilleri, güya “aday” gösterdi.

CHP gibi kendine sosyal demokrat diyen partinin de aday belirlemede demokratik olduğu söylenemez. Zira MHP ile çıkardıkları ortak aday Ekmeleddin İhsanoğlu, parti içinden tepki topladı. Aday seçimi, bir kişinin elinde toplanmasa da küçük bir grubun elinde toplandı. “Sosyal demokrat” CHP, AKP'nin desteğiyle İslam İşbirliği Teşkilatı başkanlığını yapmış gerici, dinci bir aday seçti.

Kılıçdaroğlu, parti tabanının çoğunluğunun ne olursa olsun CHP’ye sadık kalacağının farkında. Ancak MHP’nin tabanı her an AKP’ye kayabilir. Bu nedenle, sağ ve milliyetçi fikirlere sahip MHP tabanına hitap eden bir aday seçildi.

Cumhurbaşkanı seçimi, o kadar dar bir çevreyi ilgilendiriyor ki kadın aday çıkaracağını söyleyen HDP bile parti içinde en fazla otoriteye sahip olan Demirtaş’ı aday gösterdi.

Bugünkü siyasi sistemde cumhurbaşkanının fazla bir etkisi yok. Askeri darbe döneminde oluşturulan sistem, siyasi kriz dönemlerinde, düzeni korumak için cumhurbaşkanına bazı yetkiler veriyor. Erdoğan'ın “sonuna kadar kullanacağım” dediği bu yetkileri, daha önce Özal ve 1999 ekonomik kriz döneminde Demirel de “sonuna kadar” kullanmış ama hiçbir işe yaramamıştı. Hatta o dönem cumhurbaşkanı, yetkisini kullanarak, meclis dışında birine hükumet kurma görevi bile verdi, ama hükumet kurulamadı. Sadece aylarca cumhurbaşkanı sorunu çözecek, beklentisi oluşturuldu ve böylece emekçilerin mücadeleye girişmeleri engellendi.

Başbakan, sistemi tümden değiştireceğini söylüyor, CHP ve MHP ise tamamen karşı. Başbakan, anayasayı da değiştireceğini söylemişti, yıllarca süren oyalama ve vaatten sonra, tüm hazırlıkları bir kenara atan kendisi oldu.

Erdoğan, on yıldan fazladır, bin bir güçlüğü aşarak, gece gündüz çalışarak, her türlü üç kağıdı çevirerek burjuvaziye çok güzel hizmet etti. Bu hizmetlerinin karşılığı olarak, bir paye istiyor. Geçmişte onun gibi olan Özal, Demirel bunu aldılar, onun da hakkı. Esas mesele budur.

Burjuva basın yükselen işçi mücadelelerini, her gün öldürülen işçileri, kadınları konuşmuyor, cumhurbaşkanı seçimi ise dillerden düşmüyor. Sanki en önemli şeymiş gibi.

Diğer tüm seçimler gibi cumhurbaşkanı seçiminin de topluma somut olarak faydası olmayacak. Bizlerden süslü sarayında otursun diye birini seçmemizi istiyorlar. Biz ise insanca bir düzen istiyoruz. (02.07.2014)

Müteahhitlerin yeni çöplüğü: 3. Köprü ve 3. Havalimanı!

Bir süreden beri tartışmaların sürdüğü 3. Köprü ve 3. Havalimanı inşaatları başladı ve en az diğer konular kadar bizi yakından ilgilendiriyor.

İstanbul'da yaşayan herkesin bir çekincesi var ve bu çekincelerinde de haksız değiller. 3. Köprü çalışması hükumetin hamlesi ile Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) raporundan muaf tutuldu. Kuzey Marmaraya yapacağı tahribatın boyutlarının üstü örtülmeye çalışıldı. Ancak bu projeye kredi veren uluslararası şirketlerden para almak için gerekli olan ÇSED (Çevresel ve Sosyolojik Etki Değerlendirme) raporu istendi. Bu rapor, her ne kadar yumuşak ifadeler içerse de, köprünün İstanbul üzerine olan etkilerini açıkça belirtiyor.

Raporda dikkate alınması gereken pek çok madde var fakat bunlardan en önemlilerinden biri içme suları ile ilgili. Rapor için 20 farklı noktadan su numunesi alınmış ve Suludere, Gümüşdere içme suyu kaynaklarından olan Alibeyköy, Ömerli ve Elmalı-2 barajlarının risk altında olduğu belirtilmiş. İnşaat sırasında ortaya çıkan kirli su sızıntıların ve kimyasalların bir yağmurla bile kolayca içme suyuna karışabileceğine dair maddeler eklenmiş. Buna karşın köprünün İstanbul trafiğine etkisinin neredeyse yok denecek kadar az olacağını raporlarla belirten bir çok dernek var ve bir çok kişi de bu kanaati paylaşıyor.

Köprü inşaatının yanı sıra 3. Havalimanı inşaatı, patronların büyük kâr uğruna neler yapabildiklerinin bir göstergesi. 3. Havalimanı için, inşaatın kot yüksekliği, 105 metre olarak belirtilmişti. İnşaat alanın yaklaşık büyüklüğü Beyoğlu, Bayrampaşa veya Zeytinburnu ilçeleri kadar. Fakat bu devasa alanın bu kot seviyesine yükseltilmesi için İstanbul'un bütün hafriyatının 20 yıl boyunca gece gündüz buraya taşınması gerekiyor. Tabi ki hafriyat yetersiz olduğu için şirketlerin dışarıdan toprak taşıması zorunlu. Bu taşımanın maliyeti ise yaklaşık 3 milyar avro tutuyor. Bu miktar, projenin en yüksek maliyet kalemlerinden.

Fakat müteahhitler bu kadar parayı ödemeye razı olmuyor ve projede 105 metre olan kot yüksekliğinin 75 metreye çekilmesi konusunda baskı yapıyorlar. Eğer kot 30 metre aşağıya çekilirse, tek bir işlemle maliyet 1 milyar avroya iniyor ve müteahhit firmaların cebine 2 milyar avro para konmuş oluyor.

Tehlikeli olabilecek bu değişikliğin yanı sıra, alan her gün yüzlerce uçağın ve binlerce arabanın tonlarca saldığı zehirli gazlarla kirlenecek. Mesela rapora göre, saatte yaklaşık 4.5 ton kurşun salınımı olacak ve bu zehirli gazlardan sadece bir tanesi. Karbonmonoksit, selenyum gibi kimyasallar da eklenince havalimanı ve çevresine sadece bir günde -en iyi ihtimalle- yüz binlerce ton zehir bırakılacak.

İnşaat sırasında binlerce ağaç kesilecek, kuzeydeki ormanda yaşayan bir çok canlının yaşam alanı tahrip edilecek, Afrika ve Asya üzerinden Avrupa'ya göç etmek için İstanbul boğazındaki rotayı kullanan kuş türlerinin akıbeti ise belirsiz.

Kısacası bu projelerle birlikte İstanbul'un ikliminde büyük değişiklikler ve hava kirliliği meydana gelecek. Tabi ki bu durum patronları çok ilgilendirmiyor. Onlar kâr peşinde her şeyi yapıyor. Eğer İstanbul yaşanmayacak kadar kirlenirse, onlar paralarıyla yaşanabilecek en güzel yerlere herkesten önce gitmiş olacak!

Bir avuç patron , tatlı kâr için rüşvetle, destekle, baskıyla ve bin bir yolla hükumete vahşi bir gayrımenkul politikası izletiyor. İstanbul'da milyarlar inşaat sektörüne akıtıyor ve bu para artık geri dönmüyor. Patronların istekleri doğrultusunda, istihdam yaratmak yerine her boş araziye toplu konut ve AVM inşaatını destekleyen hükumetin bu politikası çok yakın zamanda tıkanmaya mahkum.

Hepsinden öte, diğer kamu inşaatlarında olduğu gibi köprü inşaatında iş kazaları ve hak gaspları oluyor. Daha bir ay önce genç bir işçi, ihmal yüzünden öldü. Geçen hafta köprünün bağlantı yollarının inşaatında çalışan kamyon şoförleri paralarını alamadığı için iş bıraktı. Bu işin içinde olan firmalar milyarca avro kâr elde ediyorlar fakat asıl işi yapan, yolları döşeyen, köprünün temeline beton döken ve hafriyatı taşıyan işçilere parası dahi ödenmiyor, hatta yeri geldiğinde ölüm reva görülüyor!

İstanbul gibi büyüyen şehirlerde ulaşım sorunun çözüm yolunun temelde metro ve tren sisteminden geçtiği bilindiği halde bu yönde yatırım yapılmıyor. Çünkü toplumun ihtiyaçları değil, bir avuç patronun kârı dikkate alınıyor. (02.07.2014)

Güney Afrika

Madenciler, platin tröstlerini dize getirdi

Grevin başlamasından tam 5 aydan sonra, platin maden havzalarının kalbi Rustenburg'da, 2010 Dünya Kupası için inşa edilmiş dev statlardan birinde, on binlerce maden işçisi oylarını işe dönmeden yana kullandı. Geçen hafta bütün bölgede, kendilerine sunulan anlaşmaları değerlendirmek için yapılan mitinglerde anlattıkları gibi, işe dönmeyi kendi şartlarına göre kabul ettiler.

Anglo-American, Lonmin ve Impala gibi üç büyük tröstü dize getirerek, 70 bin grevci, başları dik bir şekilde eylemlerine son verdi. 5 aydan beri tröstler, onları hor gördü ve mantıksız talepler öne sürerek ülke ekonomisini çökertmekle suçladı. Ve yine 5 ay boyunca, bu tröstler, grevin çürümesi ve grevcilerin yorulması için çalıştı. Ama nafile!

Grevciler dayandı. Hem de, kamplarının ve maden ocaklarının yer aldığı bölgeler etrafında sürekli bulunan aşırı silahlı polislere ve provokasyonlara rağmen. Sonunda, büyük maden patronları tükürdüklerini yalamak zorunda kaldı.

Madenciler, istedikleri aylık 12 bin 500 randı (870 avro) elde edemeyecek olsalar da 200 avro civarında bir zam elde edip üç yıl içerisinde işe başlama ücretini 7 bin 960 randa çıkarttılar. Yani yüzde 60 zam elde ettiler. Ek olarak aldıkları tüm ikramiyeler, hayat pahalılığı endeksine göre artacak.

Diğer yandan grevciler, iş başı yapmadan önce 17 haziranda gerçekleştirdikleri toplantılarda iki şart koştular; grev nedeniyle işten atılan herkes geri işe alınacak ve iş başı ikramiyesi verilecek. İlk istekleri yerine getirildi ve işten atılan 283 madenci yeniden işe alındı. İkinci istekleri konusunda ise ikramiye uygulanma tarihi 1 Temmuz 2013'ten itibaren başlayacak ve böylece de bütün grevciler, en az

490 avro olmak şartıyla, ikramiyelerini alacak.

Grev boyunca yaşananlar arasında madencilerin; polis şiddeti, şirketlerin kiralık katillerinin kurbanlık koyun gibi insanları öldürmesi, maden patronları ve hükumetin medya aracılığıyla yürüttüğü nefret dolu kampanya ve aynı zamanda, hükumete bağlı olan ana merkezi sendika Cosatu'nun düşmanlığına karşı koymak zorunda kalmaları dikkate değer. Madenciler, tüm bunları göğüsleyip büyük bir zafer elde ettiler.

Çünkü Cosatu yöneticilerine göre platin grevcileri affedilemez bir suç işliyordu. Zaten, Ağustos 2012'de 34 grevcinin polis tarafından öldürüldüğü Marikana Katliamı'ndan sonra, Cosatu'ya bağlı madenci sendikası NUM'a karşı koyarak, büyük bir grev dalgası yaratarak hata etmişlerdi. Sonrasında, merkezi sendikadan bağımsız olarak kurulan AMCU sendikasına topluca üye oldular. Bu sene grevi AMCU yönetirken, NUM platin sektöründe yeniden örgütlenemiyordu ve başka maden sektörlerinde de AMCU'ya da yer vermek zorunda kalıyor.

Cosatu yöneticilerinin ve ona bağlı olan sendikaların düşmanlığı yüzünden -AMCU'nun yönetiminin korportizmi yüzünden de- platin grevcileri, mücadelelerini dışlanmış bir şekilde devam ettirmek zorunda kaldılar. Ve bunlar, gerek iş yerlerindeki sömürüye, gerekse gecekondu mahallelerindeki yoksulluğa karşı, birçoğu katılımın yüksek olduğu mücadelelerin verildiği bir ülkede gerçekleşti.

Bu dışlanmaya rağmen madenciler, Güney Afrika tarihinin en uzun grevini kazandı. Dünyanın en zenginleri arasında olan tröstler karşısında, birlikte ve kararlı bir şekilde yürütülen eylem gücünü gösterdi. LO (27.06.2014)

Irak:

İç savaş ve emperyalizmin sorumluluğu

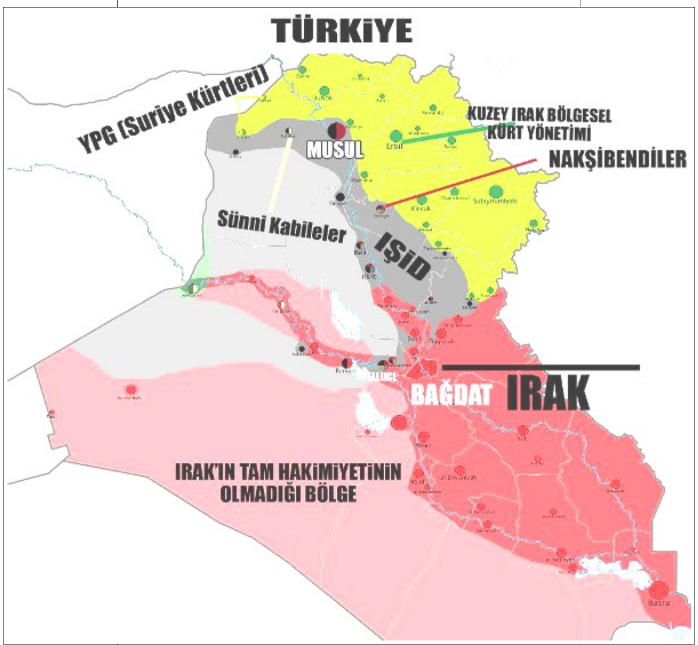
Irak'ta 9 Haziran'da başlayan ve Irak Şam İslam Devleti'nin (IŞİD) Cihatçı savaşçılarının sürdürdüğü saldırılar yeni şehirlere sıçramaya devam ediyor. Irak'ın üretim kapasitesinin üçte biri olan, Bağdat'ın 200 kilometre kuzeybatısında bulunan Baiji rafinerisini ele geçiremeyen IŞİD gitgide başkente yaklaşıyor. Irak'ın dünyada petrol bulunan bölgeler arasında üçüncü olması durumu açıklıyor.

Aynı zamanda, ABD Dışişleri bakanı John Kerry, Kahire'de El Sisi ile buluşarak o bölgede turneye başladı. Sonrasında ise, ABD ve petrol şirketlerinin çıkarlarını gözetebilecek önemli iki Iraklı politikacıyı, yani Irak Başbakanı Nuri El Maliki ve özerk Irak Kürdistan bölgesi yöneticisi Mesut Barzani'yi ziyaret etti. ABD'nin resmi mesajı tamamen parçalanmak üzere olan bir devleti birleştirmek istedikleri yönündeydi.

John Kerry, Cihatçı grupların askeri ilerlemelerinin özünde olan ve Irak'ta merkezi bir iktidarı engelleyen mezhep çatışmalarının sona ermesinin aciliyetini açıkladı. Ancak, ABD dışişleri bakanına göre, kendi ülkesi Irak'ın üstünde karabulut gibi dolaşan tehdidin sorumlusu değil.

Ülkedeki iç savaş ve halkın maruz kaldığı ölümcül şiddet aslında 2003 yılında savaşın başından beri uygulanan "böl ve yönet" stratejisinin ürünü: Hükumet makamlarının mezheplere göre verildi. Saddam Hüseyin'in Baas patisinin laik Sünnilerine göre Şii milisler daha fazla desteklendi, her yerde dini veya aşiret şeflerinin yönettiği milislerin kurulması teşvik edildi.

Emperyalizmin yöneticilerinin planı gerçekleşiyor. Lübnan ve Filistin planından sonra, Irak'tan Suriye'ye kadar bütün Ortadoğu parçalanıyor. Bölgeye egemen olmak için kullandıkları mezhep

ve etnik grupları iyice geliştirip ayakta tuttuktan sonra, kargaşayı onları kullanarak yaratıyor. Öyle güzel bir iş başardılar ki, artık harekete geçen güçler kontrol edilemez oldu.

IŞİD'in silahlı milislerinin Irak'a yayılmasıyla başta ABD olmak üzere emperyalist güçler, doğrudan askeri müdahalede bulunabilecekleri sinyalini verip uygulamaya başladılar.

Suriye'ye karşı askeri müdahalenin ateşli savunucusu olan Fransız devletinin, temkinli davranıp uzak durması şaşırtıcı değil. Çünkü Irak'taki islamcı guruplar, Fransa'nın, rejime karşı mücadele etmeleri için gizlice Suriye'de desteklediği silahlı çetelerden çıktı. Fransız emperyalizmi, oluşumuna katkıda bulunduğu eserinin yok olmasını istemiyor olsa gerek.

Üstelik Cihatçılar, bölgesel güç olan Suudi Arabistan ve Katar'dan destek alıyor ve onların bölgedeki rakipleri olan İran, Suriye ve Irak'taki çıkarları için maşa konumundalar. Bu petrol krallıkları hem bölgede güçlü hem de Fransa'nın müşterileri.

Ortadoğu son gelişmelerle terör ve şiddet bataklığına daha çok gömülürken, Fransız hükumeti müdahale ederek bölgedeki önemli müşterilerini kızdırıp çıkarlarını tehlikeye atmak istemiyor.

Yarın emperyalist yöneticiler, bütün suçu bir türlü anlaşmak istemeyen Sünni ve Şiilerin üstüne atarak, asıl kendilerinin neden olduğu politik kargaşanın sorumluluğunu üstlerinden atmış olurlar. Bölgenin petrolünü ele geçirmeye devam edebildikleri sürece onlar için sorun olmaz.

LO (27.06.2014)

Avrupa Birliği seçimleri ve aşırı sağ Ulusal Cephe'nin yükselişi

Fransa'da, Avrupa Birliği seçimlerinde Ulusal Cephe ilk kez birinci sıraya çıktı. Önceki seçimle kıyaslandığında ilerlemesi tartışılmaz: 2009'da 1 milyon 916 bin oy ile %6.34 ve 2014'de 4 milyon 711.339 oy ile %24.85 oy aldı. Ancak bu sonuçlar, hiç de beklenmedik değildi.

2012 Cumhurbaşkanı seçimlerinde Marine Le Pen (Le Pen'in kızı) 6 milyon 421.426 oy (%17.90) almıştı. 2002 seçimlerine kadar geri gidersek, birinci turda Sosyalist Parti adayı elenmiş ikinci tura Chirac ve Le Pen kalmıştı. Le Pen 4 milyon 804.713 oy (%16.86) almıştı. Daha da gerilere gidersek baba Le Pen, 1988'de 4 milyon 376.742 (%14.38) ve 1995'te ise 4 milyon 571.138 (%15) oy almıştı.

Her seçimin türü farklı. Hem katılım hem de devlet kurumları açısından sonuçları farklı olduğundan kıyaslamada temkinli olunmalı.

Ancak, inişli çıkışlı olsa da Ulusal Cephe'nin oylarının giderek artmasına paralel olarak sıra ile hükümet olan sağcı UMP ve solcu Sosyalist Parti giderek yıpranıyor.

Ulusal Cephe, burjuva devletinin belirleyici kurumlarına katılmadığından rahatça, uygulanan siyasetlerde sorumluluğu olmadığına vurgu yapıyor. Genel gidişatın sağa doğru gittiği ve de işçi sınıfının siyasi çıkarlarını temsil eden partiler olmadığından, Ulusal Cephe tüm hoşnutsuzları kendine çekiyor.

Kriz ve Ulusal Cephe'nin yükselişi

Ulusal Cephe'nin en az 20 yıldır oyunu artırması, 2008'deki krizin ve de burjuvazinin kitlelere karşı yürüttüğü sınıf mücadelesini daha da yoğunlaştırmasıyla, hızlandı.

Kemer sıkma; yani kamu hizmetlerindeki, sosyal güvencelerdeki, sağlıkta, eğitimde kötüleşmeler, hükumetlerin "sosyal-liberal" takıntıları değil. Bunlar, mali sermayenin dayatmaları. Hükumete gelen siyasetçi, bunları uygulamakla görevli. Örneğin Sarkozi hükümette bu siyaseti uyguladı ve bu nedenle de seçimleri kaybetti.

Burjuvazinin, Sosyalist Parti'ye dayatmalarının sonuçları daha da vahim. Sosyalist Parti'nin büyük sermayenin çıkarlarını savunmak için kitlelere karşı yaptığı saldırılardan en çok etkilenen, çoğunlukla Sosyalist Parti'ye oy verenler.

Hollande, kısa zamanda kamuoyu yoklamalarında hızla geriledi ve ardından hem yerel hem de Avrupa Birliği seçimleri somut olarak bunu ortaya koydu. Sosyalist Parti yöneticilerinin burjuva çıkarlarını savunan bir siyaset izleyerek kitleler nezdinde yıpranması ilk defa olmuyor. Cezayir savaşı esnasında, Sosyalist Parti lideri Guy Mollet bunun çarpıcı bir örneği.

Kendi hizmetindeki sol siyasetçilerin, bu yolda yıpranmaları burjuvaziyi hiç üzmüyor.

Ancak sol iktidarda süratle yıpranırken UMP'nin hem yolsuzluk hem de yöneticiler arasındaki kavgalar yüzünden simetrik şekilde güçlenememesi büyük burjuvazi için bir sorun.

Fransa'da, Avrupa Birliği seçimleri, Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimlerden farklı olarak, burjuvaziyi fazla etkilemiyor.

Marine Le Pen, Millet Meclisi'nin dağıtılıp yeniden seçim istese de Hollande buna kulak bile asmıyor. Burjuva demokrasisi seçilenlere, 5 yıl boyunca "halkı ezmek" yetkisi veriyor. Vaatlerin tam tersini uygulayıp yıpransalar da iktidarda kalma hakkına sahipler.

Hollande, seçimlerinin ardından yaptığı kısa konuşmada özetle iktidarı terk etmeyeceğini ve de uygulamakta olduğu işçi düşmanı siyaseti sürdüreceğini anlattı. Sağ cenah ise Marine Le Pen'den farklı olarak erken seçim filan istemedi. Ne sağ ne de sol, ciddi siyasi bir kriz istemiyor. Eğer kemer sıkma siyasetleri, kitlenin tepkileriyle karşılaşırsa, o zaman Sosyalist Parti, burjuvazinin çıkarlarını sonuna kadar korumak için tamamen yıpranma ve tüm itibar ve etkisini yitirip yok olma pahasına, gerekenleri çekinmeden yapar.

Burjuvazi siyasi bir kriz istemiyor ama olursa, durumu idare edebilir. Örneğin Belçika'da uzun zaman süren siyasi kriz veya İtalya'da ardı ardına gelenler, burjuvazinin çıkarlarını fazla etkilemedi; temel çıkarlarını hiç etkilemedi.

Ulusal Cephe'nin büyümesi, sadece bir sağ bir sol hükumet şeklindeki, yarım yüzyıllık siyasi mekanizmayı tehdit eder ama devlet kurumlarını tehlikeye atmaz. Hükumet paylaşımı, iki güç değil de üç güç arasında olmaya başlarsa, bundan bazı siyasetçiler rahatsız olur, burjuvalar değil.

Ulusal Cephe gelecek seçimlerde (genel ve cumhurbaşkanlığı) büyümeye devam ederse ülkedeki siyasi durumun nasıl biçimleneceğine ilişkin tahminlere kafa yormak fazla bir şeye yaramıyor. Eğer Ulusal Cephe iktidar olursa, o da tıpkı UMP ve Sosyalist Parti gibi burjuvazinin çıkarlarını savunacak.

Solun sorumluluğu

Gelişmelerin önemli sorumlusu "reformist" bile diyemeyeceğimiz soldur.

Sosyalist Parti'nin büyük sorumluluğu olduğu kesin: Sosyalist Parti, her hükumet olduğunda, açıkça büyük burjuvazinin isteklerinin uşaklığını yaptı. Krizin büyümesiyle burjuvazi, Sosyalist Parti'den sadece her zamanki gibi sömürü düzenini devam ettirmeyi istemekle yetinmeyip, krize rağmen kitleleri daha çok yoksullaştıracak bir siyaset uygulayıp kârını büyütmeyi dayatıyor.

Fransız Komünist Partisi'nin sorumluluğu ise daha büyük. Çünkü işçi sınıfı içerisinde esas etkisi olan ve işçi sınıfına, tek çıkar yolun sol hükumetten geçtiği fikrini benimseten odur.

Fransız Komünist Partisi'nin yayın organı L'Humanite gazetesi, seçimin ertesinde "solun tehlikeli bir aşamaya geldiğini" yazdı. Melenchon (solun solu sözcüsü) ise canlı yayında "güzel ülkemiz" aşırı sağcı güçlerin büyümesini engelleyemedi diye göz yaşı döktü! Ama her ikisi de en önemli soruyu sormadı: Ulusal Cephe neden genellikle işçi kentlerinde ve semtlerinde en büyük sıçramayı yaptı?

Son iki seçimin en temel özelliği; genellikle sola oy verenlerin sola tepki gösterip sandığına gitmemesi ve hatta bazılarının tepkiden, Ulusal Cephe'ye oy vermesidir.

Fransız Komünist Partisi'nin bilançosu bir felaket. Parti yönetimi sınıf mücadelesi siyasetinden vazgeçip işçi sınıfı içerisindeki ağırlığını Sosyalist Parti'yi desteklemek için kullandı. Sosyalist Parti, her hükumete geldiğinde Fransız Komünist Partisi'ne birkaç bakanlık verip onun etkisini işçi sınıfına karşı kullandı. Sendika yöneticileri de aynı siyaseti izleyip işçi sınıfı militanlarının moralini sıfırladı.

Fransız Komünist Partisi, işçi sınıfı içerisindeki taban ve etkisine ve de Komünist ismine rağmen çok uzun zamanlardan beri artık emekçiler için bir sınıf siyaseti savunmuyor. Üstelik, Sosyalist Parti gibi burjuva düzeninin bir parçasına dönüştü. Kaderini, Sosyalist Parti'ye bağladığı için kitlelerin Sosyalist Parti hükumetine karşı duyduğu tepkiyi yönlendirmekten aciz. Sosyalist Parti'nin seçimlerdeki hezimetinden yararlanamıyor. Sadece eski seçim tabanını korumakla sınırlı.

Bunların sonucunda hoşnutsuzlar, Ulusal Cephe'ye dönüyor. Kitleler arasında, Sosyalist Parti hükumeti üzerine gelişen hayaller kalmadı ve şimdi bu hayaller, Ulusal Cephe'ye yönleniyor: "Onu hiç denemedik, bir de onu deneyelim."

Emekçiler için bu yeni hayal, sola karşı beslenenlerden çok daha tehlikeli. Çünkü Marine Le Pen, ılımlı aşırı sağ parti görüntüsünü sürdürse de bu akım, aynı zamanda milliyetçi, ırkçı, yabancı düşmanı, korumacılığı ve de baskıcı bir iktidarı savunuyor. Ulusal Cephe, emekçileri bölmek için her türlü yola başvuruyor: Örneğin emekçileri işi olanlar ve işsizler (onlara göre asalaklar); özel sektörde ve kamuda çalışanlar (ayrıcalıklar diyorlar); ülke ve kökenlerine göre bölüyor.

Zaten birçok sağ ve hatta sol milletvekili bile bu gibi ön yargılı ve bölücü fikirleri körüklüyor. Ama güçlü bir aşırı sağ parti, bu zararlı fikirleri çok daha tehlikeli şekilde yayabilir.

Ulusal Cephe yönetimin savunduğu fikirlerin de ötesinde, güçlenmesine paralel olarak, ona yakın kişi ve çevreler, kendilerini, sadece yabancı düşmanlığıyla sınırlı tutmayıp, göçmenlere, Romanlara, işsizlere karşı saldırılara geçebilir.

Burjuvazi, işçi sınıfını uyutmak için uzun zamandan beri Sosyalist Parti ve Fransız Komünist Partisi üzerinden oluşturduğu çok etkili bir siyasi araca sahip. Ulusal Cephe de yine burjuvazinin çıkarlarını savunacak bir siyasi araç olabilir. Ancak bu araç, çok baskıcı ve gerici. Burjuvazi, bu siyasi aracı kullanma ve finanse etme yolunu tercih edecek mi? Son tahlilde böyle bir seçenek krizin gidişatına ve yol açacağı tepkilere bağlı.

Nasıl karşı durmalı?

Ulusal Cephe'nin şu ana kadar olan büyümesi, seçimlerle sınırlı kaldı.

İşçi sınıfı içerisinde Ulusal Cephe'nin büyümesine karşı olanlar, tepkinin kitleler içerisinde yayılmasına ve işçi sınıfının kendine olan öz güveninin yerine gelip sınıf mücadelelerinin gelişmesine katkıda bulunmalı.

Ulusal Cephe'nin kitlelerden aldığı oyların, sadece tepki oyları mı yoksa siyasi destek mi sorusu, militan bir sorundur. Eğer Ulusal Cephe karşısında, sadece ağlayıp sızlama, cumhuriyetçi hislerin geliştirilmesi, siyasi manevraları içeren çözüm önerilirse, kitleler arasında, tepki gösterip Ulusal Cephe'ye oy verenlerin "diğerlerine" karşı tepkileri daha da artacak. Ulusal Cephe'ye daha da yakınlaşacak ve kendi sınıf çıkarlarına taban tabana zıt olan Ulusal Cephe siyasetinin maşaları olacaklar.

Ulusal Cephe'nin durmak bilmez yükselişine karşı gelmek ancak işçi sınıfının öz güveninin yeniden kazanılması ve de işçi sınıfının, burjuvaziye karşı olan sınıf isteklerinin meşru olduğunun benimsenmesiyle mümkün. Böyle mücadelenin gerçekten etkili olabilmesi, emekçilerin üretimden gelen güçlerinin bilincine varıp bir kurtarıcı beklemekten vazgeçmeleriyle mümkün.

Gerekli olan bu siyasi tercih, yani işçi sınıfının sınıf mücadelesini tercih etmesi, bu siyasetin sınıf içerisinde ete kemiğe bürünmesiyle mümkün. "İşçi sınıfı saflarında" yer alan herkesin en temel görevi, böyle bir siyaset olmalı. Mücadeleyi sadece Ulusal Cephe'nin büyümesini engellemekle sınırlı tutmayıp gerekli olanakları yaratıp sonuna kadar götürmeliyiz. LO (30.05.2014)

Güncel... Güncel... Güncel...

Dünya kupası ve FİFA

Brezilya'da dünya futbol kupası sürerken emekçilerin grev ve yürüyüşlerinin amacı, dünya kupasını engellemek değil, bu fırsatta ülkedeki yolsuzlukları, boşuna harcamaları teşhir edip sağlık, eğitim ve toplu taşımacılığa da en az futbol kadar değer verilmesi gerektiğine vurgu yapmak.

12 haziranda maçların oynanacağı bütün büyük kentlerde bu amaçla eylemler yapıldı. Sao Paulo'da metro grevini sürdüren emekçilerin çoğu, açılışın öncesindeki gece, eylemlerini durdurdu ama ertesi sabah 42 meslektaşlarının işten atılmasını bir yürüyüşle protesto etti. Polis, eylemlerine şiddetle karşılık verdi, açılış maçı yapılacak olan stad civarlarında terör estirip siyahilere, sakallılara, kısacası beğenmediği herkese saldırdı.

Rio'daki yürüyüşte kortej kent merkezinden geçerek sağlık ve eğitim için bütçe isteyip: "30 günde 30 milyar harcandı"; "belediye temizlik emekçileri Neymar'dan (en ünlü milli futbolcu) çok daha değerli" gibi sloganlar atıldı ve kentin en önemli caddeleri yani Copacabana semti işgal edildi.

Başka kentlerde de bir sürü eylem oldu. Emekçiler bu eylemler sayesinde Dünya Kupasından çok daha önemli sorunların olduğunu, acil önlem ve çözüm beklediğini hatırlattı.

Dünya Kupası, geçici olarak kitlelerdeki derin hoşnutsuzluğu arka plana itmiş olsa da hem Brezilya hükumeti hem de FİFA bu gerçeği çok iyi biliyor ve bundan çok korkuyor. Brezilya'daki Dünya kupasını tertipleyen FİFA, "Katargate" diye bilinen bir yolsuzlukla gündemde.

FİFA'nın, 2022 yılı Dünya Kupasını, çok büyük yolsuzlukla Katar'a verdiği ortaya çıktı. Katar'da bu amaçla yapılan alt yapı inşaatlarında çalışan işçiler köle konumunda olup şimdiden 1.200 işçi, iş kazlarında öldü. Ölen işçilerin çoğu Nepal kökenli. Bu, FİFA'nın sadece son yolsuzluğu.

FİFA her şeyden önce büyük bir siyasi ve ticari kurum. 1904'de kurulan FİFA, uzun süre Fransız ve İngilizler tarafından yönetildi. Bu iki ülke önemli futbol ülkeleri olsalar da, her şeyden önce iki büyük sömürgeci. FİFA kurucusu Rimet, 33 yıl boyunca başkanlık yaptı ve 1934'te faşist Mussolini İtalya'sına, Dünya Kupasını vermekten çekinmedi ve Mussolini de bunu faşizmi desteklemek için kullandı.

FİFA her zaman büyük güçlerin yanında yer aldı. Örneğin 1958'de Cezayir kurtuluş savaşı esnasında Kurtuluş Cephesi (FNL), Fransa takımlarında oynayan Cezayirli futbolcularla bir futbol takımı oluşturmuştu. Bir sürü farklı ülke takımıyla karşılaşmalarına rağmen FİFA, sömürgeci Fransa'yı destekleyip Cezayirli takımın kupaya katılmasını yasakladı. Başka anlamlı bir örnek; 1978 yılında bir sürü ülke Arjantin'deki generaller diktatörlüğünü boykot etmesine rağmen, Dünya Kupasını Arjantin'e vermişti.

Katar örneğinde olduğu gibi FİFA'da geniş bir yolsuzluk ağı var. FİFA merkezi İsviçre'de olup dünyaca ünlü Adidas, Coca-Cola, Sony, Visa gibi dev gruplarla vurgun tipinde ticari ilişkiler sürdürüyor. FİFA, kupayı tertipleyen ülke ile ayrıcalıklı anlaşmalar imzalıyor. Örneğin futbol sahasının 2 km etrafındaki bütün alanlarda ticari tekel elde ediyor ve bu sayede seyyar satıcılar bu alanlara giremiyor. Brezilya'da 300 bine yakın seyyar satıcı, bundan etkilenip ekmek parasından mahrum kaldığı için şikayetçi. Ama Brezilya Kupası FİFA'ya 5 milyar avro kazandıracak!

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.